

Arrest

nr. 323 207 van 11 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. LAHAYE
Amazonestraat 37
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 9 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 december 2024.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. SWERTS *loco* advocaat L. LAHAYE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 26 september 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij op 18 april 2017 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend werd (administratief dossier, map 7, DVZ, EURODAC MARKED RECORD en map 5, documenten, stuk 1). Er zijn geen gegevens waaruit blijkt dat verzoekende partij deze

beschermingsstatus niet meer zou genieten. De bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet rust bij de commissaris-generaal. Eens hieraan is voldaan, wat in casu het geval is, komt het toe aan de verzoekende partij die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partij levert dit bewijs niet. Verder dient er een onderscheid gemaakt te worden tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklink in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoekende partij bevestigt tijdens het persoonlijk onderhoud dat haar een verblijfsvergunning toegekend werd en uit de stukken die zij voorlegt blijkt dat deze verblijfsvergunning geldig was tot en met 21 juni 2024 (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 1). Verzoekende partij toont niet in concreto aan dat zij bij een terugkeer naar Duitsland er niet in zal slagen om haar verblijfsvergunning te vernieuwen en dat zij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Duitsland, dat de bescherming die haar in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn waardoor zij in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen. Het loutere feit dat haar verblijfsvergunning verlopen is, volstaat niet om te besluiten dat zij niet meer over internationale bescherming beschikt. Het is aan de verzoekende partij om concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van haar internationale beschermingsstatus. De Raad kan in casu enkel vaststellen dat verzoekende partij in gebreke blijft om degelijke elementen voor te leggen. Het louter verwijzen naar algemene informatie die hypothesen bevat omtrent het vervallen van het verblijfsrecht volstaat niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Duitsland er niet in zal slagen om haar verblijfsvergunning te vernieuwen. Zij legt ter ondersteuning een mail neer waaruit blijkt dat haar advocaat contact opgenomen heeft met UNHCR om hierover informatie te vergaren, maar het antwoord van UNHCR is niet toegevoegd (stuk 3 bij het verzoekschrift). Hieruit kan dan ook niets afgeleid worden.

3. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4

van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

4. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden in Duitsland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partij.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Duitsland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland wordt vastgesteld.

Uit het “Country Report Germany” van AIDA van juni 2024 blijkt niet dat er op algemene wijze een verschil in behandeling bestaat tussen Duitse onderdanen en personen die internationale bescherming genieten. Uit dit rapport blijkt dat er geen beperkingen zijn op de bewegingsvrijheid van internationaal beschermden (p. 226), dat zij op dezelfde wijze als Duitse onderdanen toegang hebben tot de arbeidsmarkt (p. 232), onderwijs (p. 235) en sociale bijstand (p. 237). De verzoekende partij brengt geen concrete elementen aan die aantonen dat haar persoonlijke situatie afwijkt van deze algemene informatie en dat zij een mensonwaardig leven leidde in Duitsland. Uit haar verklaringen blijkt namelijk dat zij in Duitsland de mogelijkheid had om taallessen en een opleiding te volgen en dat zij in Duitsland kon werken tot aan haar vertrek (NPO, p. 4-5). Zij verwijst enkel naar problemen met de ex-echtgenoot van haar partner G., die zij tijdens haar verblijf in Duitsland nooit persoonlijk gekend heeft (NPO, p. 18), maar haar sinds haar vertrek naar België telefonisch bedreigt en naar problemen met haar ouders die niet tevreden zouden zijn over haar relatie met G (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 4). Dit betreffen echter problemen van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard. Zij bevestigt bovendien dat zij in geval van problemen bij een terugkeer naar Duitsland, beroep zou kunnen doen op de Duitse autoriteiten voor bescherming (NPO, p. 22). Zij toont met het voorgaande niet aan dat het dermate moeilijk was om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen en dat er een ernstig risico is dat zij zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95).

Verzoekende partij gaat in het verzoekschrift ook nog in op de instandhouding van het gezin en het feit dat de commissaris-generaal hiermee rekening had moeten houden bij het nemen van zijn beslissing. Uit haar verklaringen blijkt dat haar gezin tot stand is gekomen in Duitsland en dat haar partner minstens een tijdelijke verblijfsvergunning had in Duitsland (NPO, p. 24). Zij betoogt dat als gevolg van de bestreden beslissing de instandhouding van het gezin in gedrang komt aangezien zij geen status in België heeft verkregen, terwijl haar dochter niet over een beschermingsstatus in Duitsland beschikt. Er wordt echter niet betwist dat verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in Duitsland. Het feit dat zij uit eigen overwegingen de keuze maakt om naar België te reizen en hier een nieuw verzoek in te dienen, betreft een persoonlijke keuze. Waar verzoekende partij kanttekeningen plaatst bij het gebrek aan mogelijkheden voor gezinshereniging in Duitsland, kan niet worden ingezien op welke wijze zij dergelijke wetskritiek, die betrekking zou hebben op de vigerende Duitse wetgeving, dienstig zou kunnen aanvoeren in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming. Nog daar gelaten verzoekende partij evenmin aan toont dat zij deze kritieken in dit verband niet kon of kan doen gelden in Duitsland aan de hand van de mogelijkheden die de Duitse wetgeving haar terzake biedt, moet wat betreft de rechten die worden toegekend aan personen die internationale bescherming genieten in de respectieve lidstaten van de Europese Unie worden opgemerkt dat er hiertussen verschillen kunnen bestaan. Het gegeven dat er zulke verschillen bestaan vormt op zich evenwel geen vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Verder dient er opgemerkt te worden dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtsorde geen precedentswaarde hebben waardoor ze in het verzoekschrift niet dienstig kan verwijzen naar arresten van de Raad.

6. Aldus kan er worden aangenomen dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland worden geëerbiedigd, dat zij bij machte is om haar rechten aldaar op een gedegen wijze te doen gelden en uit te oefenen en dat de aldaar aanwezige autoriteiten in staat zijn om haar, bij eventuele

problemen dienaangaande en op haar verzoek, een effectieve en gelijkwaardige bescherming en bijstand te bieden. Het vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland zullen worden geëerbiedigd, wordt aldus niet weerlegd. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op de specifieke omstandigheden van verzoekende partij verhinderen. Het lijkt erop dat haar verzoek om internationale bescherming dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk dient te worden verklaard."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De commissaris-generaal is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 20 februari 2025 staat het volgende vermeld:

"Tolk 1650 legt de eed af en tolkt Tigrinya

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP verwijst naar het onzekere Duitse 'Duldung'-statuut van haar echtgenote/partner met wie ze intussen een in België geboren kind heeft. Er is nog geen beslissing over de VIB in België van haar partner en hun kind. Waar de analyse stelt dat dit niet relevant zou zijn, is dit ten onrechte en ze beroept zich op het hoger belang van het kind dat i.c. toch in overweging moest worden genomen. Er is bijgevolg onvoldoende rekening gehouden met de impact van de scheiding voor haar gezin. Zij stelt dat het CGVS geen gebonden bevoegdheid heeft inzake het onontvankelijk verklaren van VzP haar VIB, het CGVS kan wel degelijk de VIB ontvankelijk verklaren. VzP stelt dat aanvankelijk alles goed verliep in Duitsland met de toekenning van de subsidiaire bescherming, zo volgde ze er een opleiding. Intussen heeft ze hier een dochtertje en ze kan zich niet indenken haar dochtertje te moeten achterlaten. Ze werkt hier en wil een leven opbouwen."

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 16 december 2024.

Waar een vraag tot horen als doel heeft om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom, gaat verzoekende partij hieraan geheel voorbij en blijft zij desbetreffend manifest in gebreke. Verzoekende partij gaat immers niet, laat staan concreet in op de inhoud van de beschikking. Ze beperkt zich daarentegen hoofdzakelijk tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten, elementen waarmee reeds terdege rekening werd gehouden en waarop werd ingegaan. Ze laat daarbij evenwel na te repliceren op hetgeen hierover in de beschikking concreet wordt vastgesteld.

Zoals eerder in de beschikking werd opgemerkt, werd aan de verzoekende partij in Duitsland op 18 april 2017 internationale bescherming, in de vorm van subsidiaire bescherming, verleend en ontving zij een Duitse verblijfsvergunning die geldig was tot en met 21 juni 2024. Zoals in de beschikking reeds aangestipt werd,

toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat zij bij een terugkeer naar Duitsland er niet in zal slagen om haar verblijfsvergunning te vernieuwen en dat zij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Duitsland, dat de bescherming die haar in Duitsland verleend werd ontoereikend zou zijn waardoor zij in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen.

Daarnaast bevestigt zij zelf ter terechtzitting dat aanvankelijk alles goed verliep in Duitsland en dat zij er de mogelijkheid kreeg om een opleiding te volgen. Hiermee slaagt verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan de grond in de beschikking, in punt 6, waarbij wordt vastgesteld en geoordeeld dat verzoekende partij niet aantoont dat zij bij terugkeer naar Duitsland er in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Haar verwijzing ter terechtzitting naar het onzekere '*Duldung*'-statuut van haar echtgenote/partner, het feit dat zij een in België geboren kind heeft en het feit dat er nog geen beslissing is over het verzoek om internationale bescherming van zowel haar partner als haar kind en er volgens haar daarom in de beschikking ten onrechte geen rekening gehouden werd met het belang van het kind en de impact van de scheiding van het gezin, is *in casu* niet dienstig. In het kader van een beschermingsverzoek, moet de afweging van het belang van het kind enkel worden beoordeeld binnen de voorwaarden gesteld in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit werd ook bevestigd door de Raad van State (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630). Dit wil zeggen dat *in casu* rekening wordt gehouden met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst of het land dat de verzoekende partij internationale bescherming toegekend heeft op het ogenblik van het nemen van een beslissing over het beschermingsverzoek. Het doel van een beschermingsverzoek en van deze procedure is niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te eerbiedigen. Aangezien de verzoekende partij reeds een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Duitsland die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood heeft aan een dergelijke status. De beoordeling of de verzoekende partij een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade in haar land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de verzoekende partij toegekende bescherming in Duitsland effectief is, wordt ontkracht. De verzoekende partij is op dit punt in gebreke gebleven.

Waar zij verder ter terechtzitting verwijst naar de mogelijkheid voor het CGVS om het verzoek ontvankelijk te verklaren, dient opgemerkt te worden dat het CGVS hierin inderdaad een discretionaire bevoegdheid heeft en aldus kan besluiten tot de niet-ontvankelijkheid van een verzoek. De redenen voor deze niet-ontvankelijkheid worden uiteengezet in de bestreden beslissing alsook bevestigd in de beschikking.

Het feit dat verzoekende partij in België werkt en hier een leven wil opbouwen is niet relevant voor de beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland.

De verzoekende partij doet voor het overige geen enkele dienstige poging om concreet en inhoudelijk op de in de beschikking gedane vaststellingen in te gaan. De verzoekende partij kan met een dergelijk verweer de gronden van de beschikking geenszins ontkrachten of weerleggen.

6. Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 16 december 2024 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Duitsland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS, kamervoorzitter,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS